

**KAKO JE
SAMO LAKO**

KAKO JE SAMO LAKO....

Idemoooo! Žestoko! Odmah u bebu.
Kakav uvod. Kod mene ide vrhunac, zaplet, uvod, pa opet zaplet, da ga ni baba koja hekla cio život ne može rasplesti. Samo špica, vrhunac. To ljudi vole. Špicu. Doživjeti špicu, biti u njoj, kraj, uz nju, vole je glavama na raznim partyjima. Špica je zakon. Što će ti rasplet i kraj. To je šarm te moje “bezstilnosti”.
Moje šipca.

Nego.... Ma kakva Švedska, brate. Nemiri u Švedskoj. Švedska, zdraaavvooo!
Kako je Branko Đurić Đuro rekao, a ja mu nisam vjerovao... A? Koji sam kreten bio. ”Na rubu znanosti”, emisija. Kakva

je to znanstvena emisija kad si na jebe-
nom rubu, začelju. "Đurine kućne čaro-
lije" su bile u srži znanosti. To je znan-
stvena emisija, koju kad pogledaš odmah
si znanstvenik, a ne... Na rubu. Tko voli
biti na rubu? Nitko. Tako se u Hrvatskoj
postaje znanstvenik. To ti je kao visoka i
niska struja. Neš' biti banderaš, ako mo-
žeš raditi "nisku" u toplom. Znači, nema
visoke samo niska škola i "Đurine kućne
čarolije". Odmah si znanstveni obrtnik.

Biti obrtnik u Hrvatskoj. Besramno
dobro. Pune bute eurića u džepovima.
Nemaš nikakve brige. Sve šljaka. Strojevi
rade kao urice. Nema kvarova. Svi novi.
Roba dolazi i samo kroz tiskaru prolazi.
Tu i tamo se vozači kamiona potuku. Ne
mogu se dogovoriti koji će prvi istovariti,

a koji utovariti otisnuto. Ludilo. Svađaju se oko toga. Milina ih je za gledati. Posao samo dolazi. Kao na traci. Nema praznog hoda, a niti gužve da te netko jebe da mora imati sutra otisnuto, a ponudu je tražio prije dva tjedna i uz to nam rekoše da ima gotovu grafičku pripremu. To ne postoji. Ma, izvanredno. Ne znam zašto uopće postoji javni sektor. Čemu biti uhljeb, ako se država toliko brine oko tebe, jednog malog obrtnika. O mogućnostima što ti nudi... Ludilo, a uzima tako malo.

Sve mi dođe da u proračun uplatim koju tuzentku eurića tjedno, onako, viška. Što ću ja s tom lovom. To što sam obrtnik i brinem se o svemu, me toliko ispunjava da jednostavno nekad drhtim

od zadovoljstva i sreće. Ne znam tko je uopće izmislio vikende. Kakav odmor. Od čega. Umora, sekiracije, raznih nepredviđenih sranja, cijene raznih dijelova za strojeve. Ma dajte, molim vas. Pa to su izmišljene budalaštine. Ljepše je raditi uz toliku potporu države, nego potrošiti dan za peći bezvezni roštilj, doma na terasi s prijateljima. Što će mi društvo kad imam nju. Nju koja se brine o mom obrtu kao ja o vlastitom djetetu. Pa bio bi loš čovjek da taj roštilj izvadim u nedjelju. Umjesto toga odem toj državi, koja mi je toliki vjetar u leđa, zaraditi koji eurić. Baš bi bio pokvarena svinja. Ono, dno-dna od čovjeka. A to neću da budem, brate! Odjebite svi s roštilja! Ja odoh raditi za nju koja me toliko cijeni da mi ni mater ljubav toliku ne može

pružiti. Rođena mater. A-ha! Dobro ste pročitali.

Što je dobro biti obrtnik. Dosta je što mi država daje tolike poticaje da sam u dilemi kome od proizvođača, njemačkom Heidelbergu ili japanskom Komoriju, uplatim novi stroj. Onda se supru- ga i ja igramo izvlačenja šibica koji stroj kupiti. Zašto ne. Kad znaš da će idući mjesec opet netko iz državne uprave pokućati na vrata, izgiliti te toliko srdačno i dati nove poticaje. Pa ćeš onda kupiti onaj što prošli mjesec nisi. Neka stoji. Kao rezerva. Backup. Zašto ne. Ima se, brate! Ima!

Zbilja me nekad toliko sram koliko dobivam. A još, zaposlenici, raznih mini-

starstava me toliko vole i cijene kada im se obratim, makar niti ne znaju tko sam. Nikad čuli, niti vidjeli. Zbilja mi dođe taj sram do vrhunca, da se sav zarumenim, kao jabuka prije nego li padne, toliko crvena i zrela. Samo kad čuješ taj umiljati glasić nekog s druge strane telefonske žice, bilo kojeg ministarstva. Ta ljubaznost. Ljudi moji... Nema tih riječi... To trebate doživjeti. Jedanput su mi se svi spremali doći iz Ministarstva obrtništva, lažem, ne svi, nego većina. Drugi su već imali dogovoreno. Doći meni pomoći složiti ispiljena drva, jer mi je mater malo glasnije rekla da to moramo napraviti, a gospođa s druge strane telefonske žice je to čula. Da, iz Ministarstva obrtništva. Otkazali let za Bruxelles i došli. Kada bi to netko nekom u EU napravio.

U Hrvatskoj je to normalna stvar. Pomoći drugima. Kod nas sirotinja postoji samo u riječima, pričama, pjesmama. U knjigama.

Nitko ne krade, svi samo daju. Kada ste čuli o nekakvoj malzervaciji, tako nekako se to zove. Ne znam točno. To je kod nas ne postoji. Nema potrebe za tim lopovlukom. Sve je kao u filmu "Wonka". Sve preliveno čokoladom. Život, hoćeš ili nećeš, mora biti sladak. Kakvo visoko obrazovanje. Kod nas na Remetincu ima Ustanova, ne znam, za neka istraživanja, istražna. Vjerojatno da te malo pregledaju. Kao sistematski. Kažu da si tamo kao kralj. Godinu dana i čim izađeš postaješ tajkun. To je moguće samo u Hrvatskoj. Gdje to ima da ti jednostavno odeš

u Ustanovu i izađeš kao tajkun. Kakvo učenje, kakva znanost osim "Đurinih čarolija". Ima li to gdje na ovoj planeti. Nema. Za koju godinu, kako su iz Vlade rekli da će se susresti na bilateralnom sastanku s vanzemaljcima. Mislite da je njima bolje. Nema šanse. Garantiram. Nemoguće da bude išta bolje od biti obrtnik u Hrvatskoj. Kažu iz Vlade niti u svemiru nitko bolje ne živi. Znaju oni. Pametni su to ljudi, načitani. Nema šta. Da bi riječi rekao.

Kad ste vidjeli da se političari kod nas svađaju. Kad ih vidite kao bečke dječarce kako u glas zajedno pjevaju, sretni, u Saboru. Kakva svađa. Kakva kritika. Konstruktivna kritika. Besmislice. Kad ti netko da kritiku, to ti je samo ljepši način

da ti kaže da to što si napravio je za kurac. Pravo ime dekonstruktivna kritika. Nju sad po tvrtkama prodaju pod nazivom seminari, oni šibicari iz Njemačke, jer im murija ne da više da po banhoffu rade lovu. Pa ih otjerala. A oni kao izbjeglice došli u Hrvatsku, navukli odjela i rade. To Hrvatskoj ne treba. To je jedini problem s kojim se Vlada Hrvatske bori. Šibicarima iz Njemačke. Kod nas je sve savršeno. Prosječna starost automobila je tjedan i po'. Zabrinuta Vlada nema dugo saziva hitnu sjednicu da riješi taj veliki problem. Što da prosjek ode na dva tjedna. Tko će tako staru krntiju voziti. Ja, kao mali obrtnik ih mogu mjenjati svaki dan. Neću. Da drugi ne budu ljubomorni. Mjenjam ga svaki drugi dan. Malo ljubomore da, ali zavist, to ne postoji u nas. Toga nema, jer su svi normal-

ni. Molim vas, pogledajte "Wonku" opet.

Ja neću biti tajkun. Meni ovo milijun-
čiči su čisto dovoljni. Ne treba biti pro-
klet. "Volim te budalo mala".... Jebenica
od države. Svaka čast! Bravo! Blago nama
obrotnicima.

Jer sad kužite o čemu vam pričam. Ne-
mojte biti budale, budite poduzetnici
u Hrvatskoj. Postanite tajkuni. Mjesec
dana odmaranja uz "all inclusive" ponu-
du. Već poznata izreka "Ko' Remetinac
iznutra ne vidi, iz ove države bolje idi".
Malo je napuhana, pardon, ispuhana
pošalica. Para ima. Nema više čarapa za
kupiti. To je problem. Jebo onog ko' sto-
palice izmislio. Što u njih stane. Ni za
mali auto.

Uf....zazvonio alarm. Pola sedam.
Budan. Dolazi Boki, moja supruga, do mene da mi pruži ruke kako bi mi pomogla da lakše ustanem iz kreveta. Kičma u kurcu. Uvijek uz bolne grimase, ali ovaj puta i uz smiješak. Pita Boki: "Što ti je? Što se smiješ?", ja rekoh: "Ma ništa. Nešto sam sanjao. Ništa bitno."...